

За нещастие хазайката ни срѣщна още на входа.

— Азъ не искамъ да носите и това животно горе, каза тя.

— Болно е, госпожо!

И, безъ да се спира, старецътъ изкачи стълбитѣ.

— Добро сърдце има г. Жоржъ, продължи хазайката му. Азъ просто му се чудя. Той харчи всичко, що вземе, за другитѣ — за хора, и животни.

Бедниятъ старецъ живѣеше на петия етажъ. Стаята бѣше голѣма, имаше само единъ походенъ креватъ и скринъ, върху който бѣха сложени легенъ и кана за вода. На тавана ѝ висѣше съ отворена врата голѣмъ кафезъ за гълъби. По стениитѣ бѣха наковани голѣми пирони, които служеха за кацане на птицитѣ. Прозорецътъ бѣше широко отворенъ.

Три котки, четире птичета — всички малко сакати и болни и едно малко синигерче, което често кацаше на рамото на стареца, живѣха заедно въ стаята.

— Какъ можете да държите въ една стая животни, които обикновено се мразятъ? — попитахъ го азъ.

— За птицитѣ, наистина, е опасно да живѣятъ заедно съ коткитѣ, но щомъ като тѣ оздравѣятъ, азъ ги пускамъ на свобода. Само синигерътъ не ме напуска. Той е моятъ най-вѣренъ приятель.

Азъ се сбогувахъ съ добродушния старецъ и си тръгнахъ. На слизане пакъ срѣщнахъ хазайката.

— Видите ли?—заговори тя пакъ. Той е чуденъ човѣкъ. Нѣма ни родини, ни приятели и никога не мисли за себе си.

— Всичкитѣ животни сж негови приятели, възразихъ азъ и подминахъ.

Една сутринъ срѣщнахъ хазайката му. Изглеждаше, че бърза за нѣщо.

— Отъ една седмица г-нъ Жоржъ е зле боленъ, извика тя. Настиналъ, когато отишълъ да спасава нѣкакви животни. Докторътъ каза, че нѣма да го бжде. Отивамъ да обадя на г-нъ Брюнъ.

— А какво стана съ коткитѣ му? — питахъ.

— Щомъ заболѣ, азъ бърже ги изгонихъ.

— Вие сте го много оскърбили, госпожо!

Качихъ се въ стаята на болния. Той ме позна